

Michelle Min Sterling

Baza Zero

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Apetrei

Rose

Mlădițele își primesc noile nume în cea mai scurtă zi a anului. În total, șase femei. Care nu se cunosc între ele. Stau într-o parcare pustie, așteptând să fie cazate. Zăpada curățase locul și împovărase acoperișul mallului dărăpănat, una dintre puținele clădiri care mai stăteau în picioare pe această bucată înghețată de autostradă.

Ultima Mlădiță din rând se oprește ca să se bucure de ger. Aici, în Nord, este mai frig decât se așteptase, iar zăpada este mai fină. Își scoate o mănușă și privește un fulg ce i se topește în palmă. Nu mai văzuse niciodată zăpadă, iar fulgul de nea pare să-i înviorzeze pielea, ca o pânză rece apăsată pe o frunte înfierbântată de febră.

Când ajunge la intrarea în mall, noua ei Matroană se prezintă, o cheamă Judith. Nu seamănă deloc cu Matroana de dinainte a Mlădiței, care se preumbla de colo-colo într-un caftan de bumbac și sandale din piele de vițel. Judith poartă o *parka*¹ îmblănită, pantaloni negri impermeabili și o pereche de bocanci cu vârfuri de oțel,

1 Geacă lungă, cu glugă, adeseori căptușită cu blană.

de parcă ar fi fost angajată să demoleze mallul păărăginit din fața lor.

Judith citește de pe un clipboard.

— Pe tine o să te cheme Rose.

— Rose, a repetat ea.

Un nume grețos, sentimental. Ca al unei bunici care ține plăcinte cu mere în congelator. Ea se aștepta la unul dintre pseudonimele frecvente printre „Fetele asiatice” din Buclă, unde lucrase: Jad, Mei, Lotus. Nu conta deloc dacă numele erau doar niște clișee sau dacă era albă în aceeași măsură în care era coreeană. Acolo, în Orașul Plutitor, etnia era un brand predefinit.

Judith coboară vocea.

— Voiam să vă las pe voi, fetelor, să vă alegeți singure numele. Dar Meyer a vrut altfel.

— Meyer e clientul meu? întrebă Rose, având grijă ca vocea să-i sune firesc.

— Nu vrea să folosim cuvântul ăla aici, Rose. Gândește-te că e un colaborator.

Judith deschide ușa din fața a mallului și Rose o urmează înăuntru.

— Bine ați venit la mallul Millennium.

Apartamentele Mlădițelor sunt în partea din spate a clădirii, într-un magazin jefuit de mult. Rafturile metalice pentru haine zac răsturnate în grămezi dezordonate, iar oglinzile mici de pe teighea sunt pline de pete. Târându-și valiza pe lângă o vitrină cu parfumuri, unde încă există o reclamă cu fața luminoasă a unei femei lipite de obrazul țepos al unui bărbat, Rose simte o dâră vagă de parfum de gardenii. Maică-sa nu se parfumase niciodată și nu-i permisesese nici lui Rose s-o facă. Voia să miroasă așa cum miroseau ele, a briză sărată din peninsulă.

— Când s-a închis mallul? întrebă Rose.

— Acum cincisprezece ani, răspunde Judith. A fost primul loc închis când sondele au încetat să mai foreze.

Judith o conduce pe Rose spre fostul raion de mobilă unde se află locuințele pentru Mlădițe, construite din placaj de-a lungul unui coridor cu ecou. Intrarea în fiecare cameră este marcată printr-o ramă de lumină, iar Rose aude cum, îndărătul ușilor închise, celelalte Mlădițe își desfac bagajele. Judith deschide ușa și îi așază unica valiză pe un pat din mahon, cu patru stâlpi ca pentru baldachin. Pe jos este întinsă o blană de urs și în tavan atârnă un candelabru șubred din plastic. O oglinjoară de toaletă este sprijinită de perete, iar în fața ei se găsește un taburet mic, tapițat. Camera duhnește a vinilin jilav.

Damien, fostul ei client care i-a și aranjat jobul ăsta, a avertizat-o că tabăra va fi austeră, însă nu spusese nimic despre cazarea într-un mall dărăpănat. Dar e prea târziu acum ca să-i mai bată obrazul lui Damien. Rose n-o să mai poată vorbi cu el până nu-și termină angajamentul. Tot ce are în acest moment este contactul ei din tabără, cu care Damien îi promisese că va lua legătura la momentul potrivit. Se întrebă dacă Judith ar putea fi acest contact, dar apoi decide că femeia cu clipboard e prea directă pentru nivelul ăsta de prefăcătorie.

— Apa e călâie, spune Judith și îi arată lui Rose „calendarul de igienizare“ atârnat pe ușa de la baie.

Apoi îi explică: Mlădițele trebuie să folosească la comun spălătoria mallului, unde a fost atașată o duză la robinetul uneia dintre chiuvete, ca un fel de duș improvizat.

— Funcționăm pe petrol și trebuie să economisim energia, ca să ne menținem rezervele.

— Aici petrolul nu este ilegal? întrebă Rose surprinsă.

În Orașul Plutitor, folosirea petrolului este considerată la fel de scandaloasă din punct de vedere moral ca și crima.

— Nimic nu este ilegal în tabără, răspunde Judith. De-asta trăim independent. Suntem suficient de norocoși încât să ne facem singuri regulile.

Rose se întreabă dacă și regulile taberei sunt tot ca regulile Orașului Plutitor, create în beneficiul celor care le-au făcut. Dacă așa stau lucrurile, atunci se îndoiește că Judith este autoarea lor. Femeia i se pare un manager oarecare, o localnică angajată și plătită ca să le supravegheze pe Mlădițe, a cărei influență în tabără este redusă la amenajarea dormitoarelor. Dar e practic șefa lui Rose, așa că va trebui să adopte dezinteresul nepăsător al unei escorte blazate, care s-o împiedice pe noua ei Matroană să devină bănuitoare. Chiar dacă Judith nu se ocupă decât de partea de tabără unde se află Mlădițele, tot are un soi de putere, ceea ce Rose nu poate spune cu inima împăcată despre sine.

Judith o îndeamnă să-și scoată lucrurile din bagaj și să le așeze pe cuvertura patului. Rose răstoarnă conținutul într-un morman: două furouri, o rochie mulată de cocktail, o rochie de mătase neagră, un halat de mătase, pijamale de bumbac, un pulover din lână merinos, două perechi de pantaloni, câteva bluze, șosete, seturi de lenjerie, dresuri cu dungă la spate, pantofi cu toc strălucitori, bocanci din piele de vițel, elastice pentru păr și cosmetice. Judith inspectează tăcută și concentrată fiecare obiect.

— Ce cauți? întreabă Rose.

— Muchii ascuțite. Și droguri.

Judith aprinde lampa cu abajur de dantelă neagră lucioasă aflată pe noptieră, luminând un teanc de cărți.

— Aici ținem casa curată. Nu sunt permise decât băutura și țigările.

Judith își trece degetele peste cusăturile hainelor lui Rose, scotocește prin geanta cu cosmetice și deschide rujurile și cutiile cu pudră. Lui Rose îi vine să-i smulgă hainele din mâini. În schimb, ia una dintre cărțile de pe noptieră, un volum cu copertă tare, intitulat *Construind peste ruine*, cu poza unui bărbat tânăr, bărbos și solemn imprimată în interiorul supracopertei. Are mânecile suflecate până la coate și pare că se află pe o parcelă pârjolită de deșert, lângă o casă cu design modernist.

— Un manifest absolut necesar pentru găsierea unei raze de speranță în anihilare, citește Rose pe coperta a patra. E bună de ceva?

— Oh, îți place să citești?

Judith pare surprinsă.

— Ești bine-venită să afli singură. E prima carte a lui Meyer, publicată imediat după ce a terminat școala de arhitectură. Îi găsești aici toate scrierile.

Judith bate ușor cu palma pe o altă carte, intitulată *Utopia după antropocen*.

— Îi place să fim mereu instruite.

Preț de o clipă, lui Rose nu-i mai pasă de mirosul de mucegai din încăperea sau că unul dintre panourile din planșeu stă să se prăbușească și nici măcar de faptul că noua ei Matroană presupune că este needucată. Cărțile lui Meyer se află aici și le poate citi. O mică victorie, însă una esențială. Dacă poate să citească despre ce gândește și simte Meyer va fi primul pas în a-i câștiga încrederea. Tot ce i-a promis Damien depinde de asta.

— Camera este foarte...

Rose caută cuvântul potrivit.

— Cochetă.

Judith o privește, apoi izbucnește în râs.

— Vorbești prostii și știi și tu foarte bine. Aici miroase a animal mort. Dar trebuie să ne descurcăm cum putem. Hai să-ți arăt bucătăria.

O conduce pe Rose pe un coridor întunecat, într-o încăpere care miroase a vopsea proaspătă și adeziv industrial. Bucătăria nu are nimic din sufrageriile rafinate din Buclă, unde obișnuia să cineze cu clienții, ci arată ca și când ar fi fost cândva sala de mese a angajaților din magazin, dotată cu un cuptor cu microunde, o mașină electrică de gătit cu două ochiuri și un frigider care bâzâie într-un colț. O masă albă de plastic, în genul celor lăsate să mucegăiască prin curțile caselor, stă așezată într-un alt colț, lângă o stivă de scaune pentru terasă.

Poate că bucătăria taberei nu are o cramă de vinuri, dar cel puțin are lumină naturală. Rose se îndreaptă spre fereastra care se întinde din tavan până-n podea și privește zăpada căzând lin peste copaci. Priveliștea asta va fi refugiul ei.

— Zăpada este atât de pură încât ai putea s-o mănânci cu lingura, spune Judith.

Rose este impresionată. În Orașul Plutitor, apa este filtrată. Sau ozonată? Nu-și mai amintește. Se atinge în spatele urechii stângi, ca să verifice cum este de fapt, dar Judith o întrerupe arătând spre unul dintre scaune.

— O să-ți recit o scurtă declarație și am nevoie de consimțământul tău verbal, dacă ești de acord, spune ea.

Rose se așază la masă și dă din cap.

— Cea zisă și Rose, ești de acord să fii supusă unei extracții de Buton pentru o perioadă de trei luni?

Judith se uită la ceasul digital de la încheietură.

— Începând cu 21 decembrie 2049, ora 13:12?

Rose știe că n-are de ales.

— Da.

— Poți să te apleci spre mine?

Judith deschide fermoarul unei genți de piele și își trage pe mâini, cu un plesnet, o pereche de mănuși de latex, iar Rose își dă părul peste umăr.

— O să doară?

— Nu mai mult decât a durut la implantare.

Judith leagă părul fetei cu un elastic și o apasă în spatele urechii stângi, până când găsește umflătura pe care o căuta.

— Ai fost printre primele implantate, nu-i așa?

— De unde ți-ai dat seama?

— Butonul tău este din prima generație, ceea ce-l face mai ușor de localizat.

Rose primise Butonul la vârsta de cinci ani. Înainte ca implantarea să devină o practică obișnuită la naștere, fiecare copil primea un Buton înainte de a merge la grădiniță. *Un Copil – Un Buton*. O asistentă de la școală îi scanase ochii și amprentele digitale, apoi imprimase datele ei faciale făcându-i o poză cu bliț. Apoi o rugase să facă semn cu mâna robotului de implantare, cu fața lui zâmbitoare și ochii neliniștitor de imobili. Robotul i-a răspuns fluturând și el din mână, după care i-a făcut trei perforații minuscule pe creștet, legând firele electrozului la sinapsele din creierul ei. Când i-a crestat deschiderea de doi milimetri din spatele urechii stângi, Rose a simțit o foarte mică implozie de la presiune. Pe obraz i-a curs o lacrimă stingheră, iar robotul a implantat în incizie cipul fosforescent.

Judith apasă din nou, de data asta mai tare.

— Uite-l, aici e.

Marchează locul cu pixul.

— Numără până la trei. N-o să simți decât o ciupitură.

Rose închide ochii, în timp ce Judith scoate capacul seringii și apasă ferm. Se aude un zgomot ca de sorbitură, o presiune în creștere, apoi un pocnet precis.

— Ești gata, Rose.

Judith folosește o pipetă ca să pună Butonul într-o eprubetă.

— Pot să-l văd? întrebă Rose după ce Judith sigilează eprubeta.

Femeia ridică din umeri și i-o întinde.

— E al tău.

Rose nu și-a văzut niciodată Butonul, chiar dacă a stat în corpul ei mai bine de douăzeci de ani. Este mai voluminos decât cele noi care se implantează acum pe bandă rulantă. E cam cât unghia degetului ei mic și aproape translucid; când înclină eprubeta dintr-o parte în cealaltă, cipul sclipește în culori bioluminiscente — corai, verde, topaz.

— Te simți diferit? o întrebă Judith.

Rose ridică privirea spre colțul din stânga sus al camerei. Clipește. O dată. De două ori. Nimic. Nu apare niciun flux de informații. Se gândește la ceva mort. Nu, la ceva dincolo de moarte. Ceva exterminat.

Ultima știre văzută pe Butonul ei a fost despre Samson, tigrul de la Grădina Zoologică din Bronx, care a murit de insolație. Un titlu demn de fluxul de știri, pentru că ultimii tigri în viață de pe Pământ provoacă, de obicei, o cascadă de povești — articole de enciclopedie despre tigri în captivitate; imagini vechi cu pui de tigru tăvălindu-se prin noroi; un biolog ținând o prelegere

despre provocările creșterii felinelor în condițiile încălzirii globale; printuri tigrate; înghețată tigrată; tigri de pluș; oameni în costume de tigru. Rose se concentrează și își spune iar: tigru. Dar fluxul de știri tot nu apare.

În schimb, își amintește de tigrul pe care l-a văzut cândva la Grădina Zoologică Franklin Park, din Boston, pe vremea când era încă deschisă și mai avea un tigru în viață. Maică-sa o dusesese să-i sărbătorească aniversarea de șase ani, o pauză rară de la viața lor din peninsulă. Amintirea este neclară, dar o vede mai limpede dacă închide ochii: mama ei, inimaginabil de tânără, așezată pe o bancă de metal îngrozitor de încinsă și mâncând o înghețată exagerat de scumpă. Îi întinde lui Rose conul și ține un șervețel sub bărbia fetiței, care linge din înghețată. Odată ce termină de mâncat, mama o ridică în brațe ca să vadă animalul de după gratii, iar între ele două crește o fericire care înflorește pe buzele mamei.

— Horangi, spune ea, arătând spre tigru.

Rose se agită o clipă în brațele maică-sii, încercând să capteze atenția deliciosului animal dungat, repetând cuvântul în coreeană. Ezită la prima silabă și simte cum îi iau foc obraji de rușine. Tigrlui nu-i pasă de pronunția ei. Stă absolut nemișcat, de parcă ar fi încremenit în ambra, clipind numai când o muscă dă să-i intre în fanta întunecată a ochilor.

Din eter se conturează o amintire prăfuită. Damien o avertizase că, fără Buton, amintirile ar putea ieși la suprafață pe neașteptate, dar nu anticipase cât de apropiate le va simți din nou. Închide ochii și mama e încă acolo, râzând într-un fel pe care Rose îl uitase.

— Nu pot să accesez fluxul de informații, spune Rose înapoiind Butonul.

Judith pune eprubeta într-o cutie de lemn.

— O să te obișnuiești. Meyer vrea ca Mlădițele să fie pure și necorupte de tehnologie.

Rose duce instinctiv mâna la ureche. N-a mai rămas nimic acolo, în afară de un punct albastru de cerneală.

În prima lor dimineață în tabără, Mlădițele se adună pentru micul-dejun în bucătărie, încălțate cu pantofi cu toc și fardate cu pudră sclipitoare, cu obraji și buzele lucrind sub lumina fluorescentă. Afară încă este întuneric beznă. Stau așezate cu eleganță la masa de plastic, dar fără Butoanele lor, care să le țină ocupate, bat darabana cu degetele sau se joacă absente cu brățările de la încheieturi sau cu lăntișoarele delicate de aur pe care le poartă la gât. Din obișnuință, ochii le fug spre colțurile camerei, dar fluxurile de informații nu mai apar ca de obicei, ca să le distreze. Ca urmare, se privesc una pe alta. Judith le spune că sunt primele Mlădițe din tabără și ar trebui să fie mândre că au fost alese.

— Am examinat multe fete, spune Judith în timp ce le înfige deasupra inimii câte un ecuson cu numele. Doar voi șase ați fost selectate.

Își învață repede noile nume: Iris, Jasmine, Violet, Fleur, Rose și Willow¹. Nume drăguțe. Nume de regine ale balului. Rose se prezintă, observând cu atenție fiecare Mlădiță în parte.

Cea pe care o cheamă Iris miroase a smochine parfumate. Are vocea joasă și fierbinte și, când zâmbește

1 Posibilele variante românești ale acestor nume ar fi: Iris, Iasmina, Violeta, Floarea, Roza și Salcie.

fiecăreia dintre ele, ridurile din jurul ochilor i se încrețesc o clipă, apoi dispar. Părul ei roșu este aranjat într-un coc strâns și poartă o bluză albă de mătase, legată cu o fundă mare la gât. În clubul lui Avalon, din Buclă, animatoarele mature ca Iris erau instruite să învețe subiecte din sfânta treime — călătorii, politică, golf — despre care le plăcea să vorbească acelor clienți mai bătrâni, cu o anumită origine, înainte de a se retrage seara în apartamentele lor.

Părul lui Jasmine este tuns într-un bob abrupt; are mâinile lungi și delicate ale cuiva obișnuit să cânte la pian sau să aranjeze flori. Ea este ceea ce Avalon ar fi numit „o frumusețe clasică”, cu ochi limpezi, piele curată și gât superb. De asemenea, e un gen pe care Rose nu l-a mai văzut până acum în Buclă: târfa cu sânge albastru și pedigree de New England, educată într-una dintre ultimele facultăți de elită pentru femei, unde a învățat manierele elegante și referințele erudite ale clasei „business” din Boston. O fată care pare în largul ei îmbrăcată într-o jachetă de designer și cu perle la gât, care știe cum să folosească o furculiță pentru salată și conversează cu ușurință în trei limbi. Înlocuitoare de iubită. Însoțitoare în călătorii. Vacanțe pe iahturi private și pe insule acoperite de dune, păzite de gorile bine plătite, îmbrăcate în costume ieftine.

Violet este din New Orleans și are rădăcini adânci acolo. Le spune Mlădițelor că tatăl ei, creol, era muzician și a învățat-o să cânte la șase instrumente. Mai târziu a primit o bursă parțială pentru a se înscrie la o facultate celebră de muzică din New York, dar a rămas destul de repede fără bani, după ce toată finanțarea ei a dispărut în urma reducerii bugetelor. După ce

a abandonat școala, și-a luat un serviciu ca să-și plătească chiria: cânta prin cluburi neînsemnate și primea și clienți în apartamentul pe care-l împărțea cu alte patru fete independente. Poartă un trening roșu și are părul împletit în cozi lungi.

Fleur este o blondă timidă și se justifică spunând că vine din California. A trăit într-un oraș de coastă, la nord de San Francisco, care a fost evacuat în timpul unui incendiu de vegetație. Atunci și-a împachetat toate lucrurile, le-a urcat în mașină și a fugit spre interiorul continentului. A găsit de lucru la Blue Lady Lodge, unul dintre ultimele bordeluri legale care mai erau deschise în deșertul Nevada, unde s-a simțit ușurată să descopere că terenul era sterp, fără urmă de copaci. Când nu servea militari sau pariori, crea sculpturi din sticlă colorată și lut. După jobul ăsta voia să se dedice mai mult artei și spera să-și deschidă prima expoziție într-o benzinărie abandonată de la periferiile Las Vegasului, unde avea să-și instaleze sculpturile chiar lângă pompele de benzină părăginite. Fleur poartă un caftan vopsit prin tehnica *shibori*; brățările de la mâini îi zdrăngănesc când își face de lucru cu ecusonul cu numele ei înfipt în piept.

Mlădița pe nume Willow este singura îmbrăcată lejer. E o fată mlădioasă, cu capul ras, care poartă o salopetă pătată și un tricou alb. Are corpul ager și lucrat al unui kickboxer. Spre deosebire de restul Mlădițelor, nu ne spune de unde este sau de ce se află aici. În schimb, răsfoiește paginile unui roman, în timp ce-și roade o unghie, până când Judith îi strigă să se prezinte. Willow ridică privirea pentru o secundă bine calculată, ca să cuprindă toate Mlădițele, își spune numele și imediat după aceea revine la cartea ei.

Judith se întoarce spre Rose.

— Rose a venit la noi din Orașul Plutitor.

Mlădițele îi aruncă brusc priviri în care se amestecă respectul și bănuiala.

Rose se îmbrăcase ca o secretară vigilentă în prima ei zi de lucru, ca să le arate celorlalte fete că e pusă pe treabă. Poartă pantofi de lac cu platformă și dres cu dungă la spate, o rochie scurtă de mătase neagră strânsă în talie și ruj de culoarea sângelui uscat.

— Știi cât de norocoasă ai fost să lucrezi acolo? o întreabă Violet.

— Da, de ce ai plecat? se interesează Jasmine.

— Căutam o schimbare de ritm, atâta tot, răspunde Rose, observând privirea lui Judith ațintită asupra ei.

Fleur închide ochii o clipă și zâmbește.

— Am priceput. În totalitate. Voi ai să vezi dacă viața este într-adevăr mai bună în nord.

Willow lasă cartea pe masă, își trece mâna peste craniul ras și o privește pe Rose drept în ochi.

— Și este?

Rose simte încă atenția lui Judith îndreptată asupra ei, ceea ce o face să răspundă cu prudență.

— Bineînțeles că este.

— Așa e, Rose. Toate avem noroc să fim în Nord, zice Judith zâmbindu-le binevoitoare Mlădițelor. Dar trebuie și să ne ferim pielea aici. De aceea trebuie respectate unele reguli cât stăm împreună.

Judith le spune că vor face două plimbări în fiecare zi. Una dimineața, după micul-dejun, când primele raze de soare se revarsă asupra taberei, și a doua, după-amiază, la apus. Vânt, zăpadă, gheață, zloată — nimic nu contează. Vor merge la plimbare, indiferent de vreme. În

afara plimbărilor zilnice, vor fi consemnate în interiorul mallului. Au la dispoziție camerele lor, bucătăria și spațiile nefolosite din magazin. Dar nu trebuie să iasă niciodată neînsoțite în zonele mai îndepărtate din mall sau afară, unde autostrada cotește spre nord.

Rose știe deja cum este să stai înăuntru când temperaturile trec de cincizeci de grade în lunile de vară. A petrecut săptămâni întregi în climatul rece creat de aerul condiționat, în timp ce asfaltul se topea sub caniculă. Pentru ea nu va fi o problemă să stea închisă în clădire. Ceea ce contează este cu cine stă închisă.

— Nu trebuie să traversați niciodată autostrada, continuă Judith. În momentul ăsta, în depozitul ăla sunt Săpătorii, disperați după orice distragere care le-ar putea muta gândul de la situația în care se află.

— Săpători? întrebă Iris.

— Da, Săpători. Sunt bărbații angajați să lucreze pe șantier, răspunde Judith.

— Putem să ne purtăm singure de grijă. Știm cum sunt bărbații, intervine Violet.

— Genul ăsta de bărbați nu-l știți, i-o întoarce Judith. Nu sunt buni decât să sape gropi în pământ.

Își înmoaie vocea.

— Nu cum sunt clienții voștri, niște adevărați gentlemani.

Judith se uită pe fereastră, spre zăpada ce cade din cer.

— Trebuie să fie o ușurare să simți frigul.

Câțiva dintre clienții lui Rose din Buclă își petrecuseră vacanțele la Cercul Polar, unde plăteau echivalentul salariului ei pe un an ca să plutească pe un vas de croazi-eră luxos printre ghețarii pe cale să se topească.